

Qui és qui en la nova Alemanya: els noms de la dècada dels 90

Theo Waigel

Fa poc, quan els sondejos amidaren la popularitat dels polítics d'Alemanya occidental, Theo Waigel seguia el ministre d'Afers Exteriors Hans-Dietrich Genscher amb una diferència de 33 punts. Probablement aquesta serà la destinació de Waigel durant algun temps: ministre d'Hisenda que supervisarà la unió financera i econòmica de les dues Alemanyes. No farà molts amics. Waigel, de 51 anys, es troba molt ocupat tractant d'apaivagar els temors que la unificació representa enormes sacrificis

sident del partit conservador Unió Social Cristiana (CSU). Waigel succeí el líder del partit, Franz-Joseph Strauss, el 1988 i començà a tenir prominència nacional. Quan Helmut Kohl sentí la necessitat de diluir la creixent popularitat dels partits de dreta, duent-ne un partit al seu gabinet, va triar Waigel. La pregunta ara és si l'estratagema funcionarà, ateses les difícils opcions a què s'enfronta l'home que té per càrrec les finances.

caust va ser coneguda, tots nosaltres diguérem que ells no havien sabut res de tot allò... Precisament per aquesta raó hem d'entendre que no pot haver-hi reconciliació si no hi ha record". En acceptar la responsabilitat d'enfrontar els horrors del passat, von Weizsacker va convertir un càrrec cerimonial en una posició de propòsit moral i, en el procés, va fer de si mateix la figura política més respectada de la nació.

—va deixar el setial del partit el 1985— entrà al gabinet durant el govern de Willy Brandt en una coalició SPD-FDP com a ministre de l'Interior el 1969. Voltat de càrrecs oportunistes, Genscher canvià de socis el 1982 quan Helmut Kohl duagué al poder els demòcrata-cristians.

Richard von Weizsacker

Richard von Weizsacker, de 70 anys, probablement serà el primer president d'una Alemanya unida des dels temps de Hindenburg. Té l'estatura i l'autoritat moral essencials del càrrec. A diferència de molta gent de la seua generació, reconeix la seua connexió amb el Tercer Reich. Quan només era un senzill advocat va contribuir a la defensa de son pare, un dels més importants diplomàtics de Hitler, durant els judicis de Nuremberg. El vell von Weizsacker hi va sostenir que havia tractat de moderar els mals del Tercer Reich treballant des de dins del sistema. Va passar dos anys a la presó.

38 anys més tard, com a president de la República Federal, Richard von Weizsacker va fer un discurs memorable amb motiu del 40 aniversari de la rendició d'Alemanya. "Quan, al final de la guerra, la innombrable veritat de l'holo-

Hans-Dietrich Genscher

Va ser el primer líder polític occidental que donà públicament suport a la línia de reformes de Gorbatxov, quan declarava a començament de 1987 que "Gorbatxov hauria de ser pres seriosament, que s'hauria de confiar en la seua paraula". En aquella època els oponents de Hans-Dietrich Genscher -i en té bastants- ridiculitzaren les seues inclinacions *prodétente* com *genscherisme* i alguns pensaven que era massa ingenu envers els soviètics. Però el ministre d'Afers Estrangers perseverà i, ara, se li atorguen qualitats de president, cosa qua ha fet altres vegades.

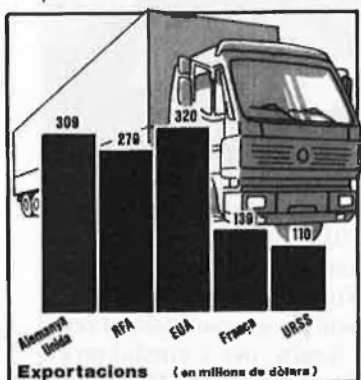
Tot i que els problemes del cor l'han frenat un poc, Genscher, de 63 anys, és el ministre d'Afers Estrangers occidental que més temps ha estat en el càrrec i, a Bonn, és una autoritat, un contrapès liberal en un govern conservador. Com a líder dels Demòcrates Lliures

Oscar Lafontaine

En els seus 20 anys de carrera, Oscar Lafontaine, de 46 anys, no ha deixat mai de ridiculitzar les convencions. El 1983, el líder dels socialdemòcrates de l'estat de Saarland va sorprendre els principals polítics i els aliats de Bonn quan demanà la creació d'una zona lliure nuclear a Alemanya i la retirada d'Alemanya occidental de l'estructura militar de l'OTAN. Després de guanyar per molts vots una elecció estatal el passat gener, criticà la precipitació de la unificació i el cost que representa millorar les vides d'uns 16 milions d'alemanys orientals. Aquesta valerosa postura sensibilitzà els votants i Lafontaine guanyà el suport majoritari del seu partit per a ser candidat enfront de Helmut Kohl en les eleccions planejades per al pròxim desembre.

Després arribà el desastre. El mes d'abril, en una reunió, una dona mentalment pertorbada apunyà Lafontaine, quasi fatalment, en la gola. Quatre setmanes després de l'atac, mentre es recuperava físicament i psicològicament, va co-

cis econòmics. "No hi ha perill d'inestabilitat monetària", diu, "i no hi ha amenaça d'inflació ni necessitat d'augmentar els impostos". Això pot ser una desitjable opinió.

Waigel va ser designat al seu primer càrrec federal fa poc més d'un any. Abans havia treballat en una relativa discreció per al govern estatal com a ajudant del secretari d'Estat del Ministeri d'Hisenda bavarès i, més tard, com a pre-

metre un greu error de càlcul en tractar d'aplegar el seu partit contra el tractat de l'estat alemany. Els líders dels altres partits li aconsellaren desistir, però Lafontaine, sempre rebel, va continuar. El resultat, una escissió del partit que quasi li costa la candidatura per a la cancelleria.

Lothar de Maiziere

A final de l'any passat, quan anaven caient pràcticament tots els polítics coneguts d'Alemanya oriental, pocs podien sospitar que Lothar de Maiziere, de 50 anys, abans un tímid violinista professional, era un home en alça. Després, pel novembre, els demòcrata-cristians d'Alemanya oriental es desferen d'un liderat devaluat per una llarga associació amb els comunistes i el feren president del CDU. Quatre mesos més tard, el sorprenent triomf electoral del partit portà De Maiziere al poder i esdevenia així el primer primer ministre lliurement elegit d'Alemanya oriental.

La carrera de De Maiziere

ha estat una cadena de sorpreses agradables. Es dedicà al dret quan un mal de braç va posar fi a la seua carrera de músic i va adquirir un modest renom com a defensor d'objectors de consciència al servei militar. Fins i tot després que l'actual càrrec desaparega amb la total unificació, De Maiziere romandrà com una figura clau, ja que mostrarà un instint polític considerable en guanyar la proposta de canvi 1 a 1 per als salaris, pensions i estalvis personals.

Rita Süßmuth

La seua carrera política només té 5 anys, però això no li ha impedit sobresortir com una de les figures públiques més populars d'Alemanya occidental. Després de ser arrancada el 1985 d'un treball docent en una fosca universitat, arriba a convertir-se en ministra de la Joventut, Família i Salut de Helmut Kohl. Süßmuth advocà vigorosament per la importància dels assumptes de la dona i guanyà aplaudiments en l'espectre polític. Ella diu "sense una millor posició per a les dones en la societat, no canviarà res en les nostres famílies".

La negativa de Süßmuth a ajustar les seues opinions a fi d'acomodar-les a la política del seu partit l'han convertida als ulls dels demòcrata-cristians en una cosa pareguda a un problema. Així, quan la presidència del Bundestag quedà lliure el 1988, Kohl la traslladà a aquella visible però no menys controvertida posi-

ció. El mes passat, Süßmuth perdé l'oportunitat d'esdevenir la primera dona primera ministra d'un estat alemany occidental en perdre els demòcrata-cristians les eleccions de la Baixa Saxònia. Tanmateix, la dona que ha dit que vol ser portaveu del primer parlament panalemany encara pot aconseguir el seu desig.

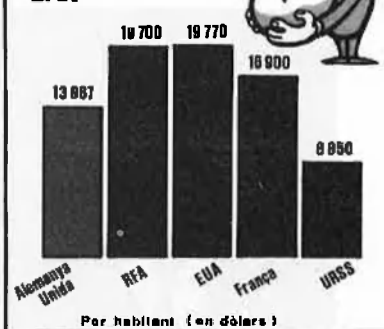

Rainer Eppelmann

Pastor protestant i objector de consciència empresonat pels comunistes durant 8 mesos per les seues conviccions pacifistes, Rainer Eppelmann, d'Alemanya oriental, és sense dubte un ministre de Defensa ben inusual en tot el món. Després del seu nomenament el passat mes de març, Eppelman, que també és líder del partit Despertar Democràtic, anuncià: "Vaig acceptar aquest lloc amb la condició que s'anomenara Ministeri de Desarmament i Defensa. Per favor, feu notar l'ordre de les paraules".

Eppelmann, de 47 anys, era un dissident molt conegut des de feia molt de temps. Durant anys, Friedrichshain Samaritan, la seua església a Berlín oriental, era un dels pocs llocs de la República Democràtica Alemanya on tenia lloc la discussió política oberta. Fora d'aquest nucli de dissensió, Eppelman i altra gent com ell lligats al moviment d'oposició, fundaren el juliol passat Despertar Democràtic. A la tardor el grup va sortir com a partit i es va unir a dos organitzacions més

Producte Nacional Brut

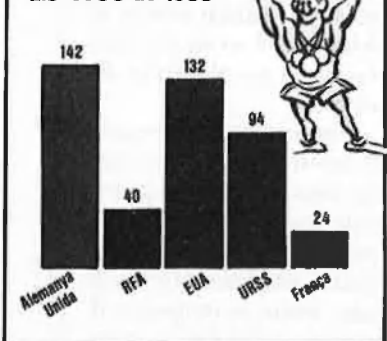
en la conservadora Aliança per Alemanya que guanyà les eleccions de març. Eppelmann es va fer càrrec de Despertar només tres dies abans de l'elecció perquè Wolfgang Schnur, el primer president, va haver de ser rellevat en descobrir-se que havia estat informador del servei de seguretat de l'estat.

Monika Wulf-Mathies

Com a presidenta dels Serveis Públics i del sindicat Unió de Transports, Monika Wulf-Mathies, de 48 anys, parla per a escombriaires i per a jutges, per a conductors d'autobús i per a professors, en definitiva, per al 1'2 milions de treballadors d'Alemanya occidental. Això pot no ser el que s'espera d'algú amb un doctorat en Llengua Alemanya que, abans, havia escrit discursos per als cancellers Willy Brandt i Helmut Kohl. Però Wulf-Mathies, la primera dona que dirigeix un sindicat majoritari, té el costum d'obrir-se camí en el món del treball organitzat. Ha demostrat

Medalles obtingudes als JJOO de 1988

que li agrada empaitar els empresaris. Durant els 8 anys com a cap del segon sindicat del país, ha rebaixat la setmana laboral dels membres a una mitjana de 38'5 hores, prou per a crear uns preciosos 50.000 llocs de treball. Ha negociat contractes que augmentaren els crònics salaris dels empleats públics i ha millorat les condicions de treball de moltes ocupacions. Wulf-Mathies està decidida a assegurar que la unificació no perjudique els treballadors. "Els treballadors d'Alemanya oriental", diu, "necessiten un ampli paquet de drets socials de manera que puguen competir resoltament amb l'economia de mercat".

Edzard Reuter

Després d'una escalada de 23 anys pels rangs corporatius de Daimler-Benz, Edzard Reuter decidí que el que necessitava el monstre era canvi, i un canvi dràstic. Tan prompte com es convertí en president de la companyia el 1987, submergí la Daimler —aleshores el major productor mundial de camions i cotxes de luxe— en una massiva expansió i reorganització. Primer, dugué a terme una sèrie d'adquisicions, multimilionàries en dòlars, en material electrònic i aeroespacial. Després, s'associà amb la japonesa Mitsubishi Corp. i l'American United Technologies. La sinèrgia, enganyós objectiu de qualsevol gegant corporatiu global, pot acabar sent enganysosa al seu torn. Els guanys operatius de Daimler s'han fre-

nat per primera vegada en 20 anys. Reuter passa dies i dies intentant fer que funcione el seu vast pla. Els caps de setmana juga al tennis, navega en el seu vaixell de 10 metres o disfruta de la seua col·lecció d'art modern europeu. No oblidada la part política dels negocis. Durant l'any passat es va reunir amb el president François Mitterand, el primer ministre Felipe Gonzalez i amb el primer ministre Li Peng.

Karl Otto Pohl

Els que temen la unió econòmica de les dues Alemanyes estan sobretot preocupats per un sobtat esclat de la inflació. La labor de posar fi a aquestes preocupacions —sobretot controlant les reserves monetàries i defensant el robust marc alemany— recau en Karl Otto Pohl, de 60 anys, president del Bundesbank. L'antic periodista ja està en el segon mandat de 8 anys en la institució. Pohl, socialdemòcrata, fou nomenat per primera vegada el 1979 pel llavors canceller Helmut Schmidt.

Caut per naturalesa, Pohl és prou flexible per a moure's amb els aires dels polítics. Tot i oposar-se fermament a l'intercanvi 1 a 1 entre *ostmarks* i marcs alemanys, finalment acceptà degudament la decisió del canceller Helmut Kohl de continuar endavant amb aquesta tarifa per als salaris, pensions i molts comptes d'estalvi fins als 4.000 marcs. Si ocorreguera que els alemanys orientals gasten la nova moneda massa ràpidament, ell augmentarà immediatament

els interessos.

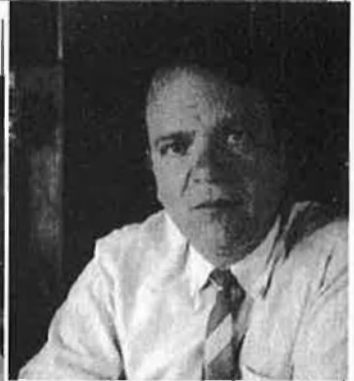
Walter Momper

Poc després que Walter Momper es convertira en alcalde de Berlín occidental el mes de març de 1989, un visitant recordava que Willy Brandt havia utilitzat aquest càrrec com una espècie de pedra-fre d'una carrera que, finalment, el dugué a la cancelleria de Bonn. Ha passat un any i Momper, de 45 anys, és el nom que es menciona com a futur candidat socialdemòcrata a la cancelleria.

Va créixer en un dur barri de drassanes de Bremen. Després de graduar-se en ciències polítiques en la Universitat Lliure de Berlín, Momper esdevé *l'enfant terrible* del SPD a Berlín i fa que un jove contingent de socialistes desafien la forta ala dreta del partit. A pesar dels tebis resultats del SPD en les eleccions municipals de 1989, Momper se les va compondre per a formar una coalició entre *rojos-verds* socialdemòcrates i mediambientals del partit Llista Alternativa de Berlín. Quan caigué el mur, Momper saltà a la línia de foc internacional. Si els socialdemòcrates continuen desencantant-se amb Lafontaine, l'actual candidat a canceller, Momper podria estar ja en la cua per prendre el seu lloc.

Richard Schröder

Com molts socialdemòcrates de l'Alemanya oriental, Richard Schröder, de 46 anys, que encapçala el partit en el Volkskammer, és un recluta

del cercle del grup de l'Església protestant que formà part de l'oposició al règim comunista. Criat en una família religiosa, es va negar a entrar en l'organització de joves comunistes. Això el desqualificà per a l'escola preparatòria i, més tard, per a la universitat. En compte d'això, va ser educat en col·legis teològics i, el 1977, arribà a ser catedràtic en el seminari de Berlín-Brandenburg. Schröder era un filòsof no marxista de talent a qui se li prohibia ensenyar fora dels murs de l'Església.

A mitjan dècada dels 80 Schröder va entrar en el Cercle de Treball de Teologia i Filosofia on hi havia Ibrahim Bohme i Marcus Meckel. Tots dos havien ajudat a fundar el nou Partit Socialdemòcrata Alemany Oriental el 1989. Schröder es va allistar el passat desembre i immediatament va sobresortir com a portaveu per una mesurada transició cap a la unitat. "Volem negocis amb Bonn", diu, "com a soci independent fins que tots els assumptes s'hagen aclarit".

